

JURAMAX

КРАЇНА ТВОРЧОСТІ

Інтерв'ю з

**Яромиром
Бабським**

ст.20

Стаття

**ЕКСКЛЮЗИВНИЙ
ОДЯГ**

ст.16

Оповідання

Антиматеріум

Вікторія Мазур
ст.26

Роботи фотографа та
художника

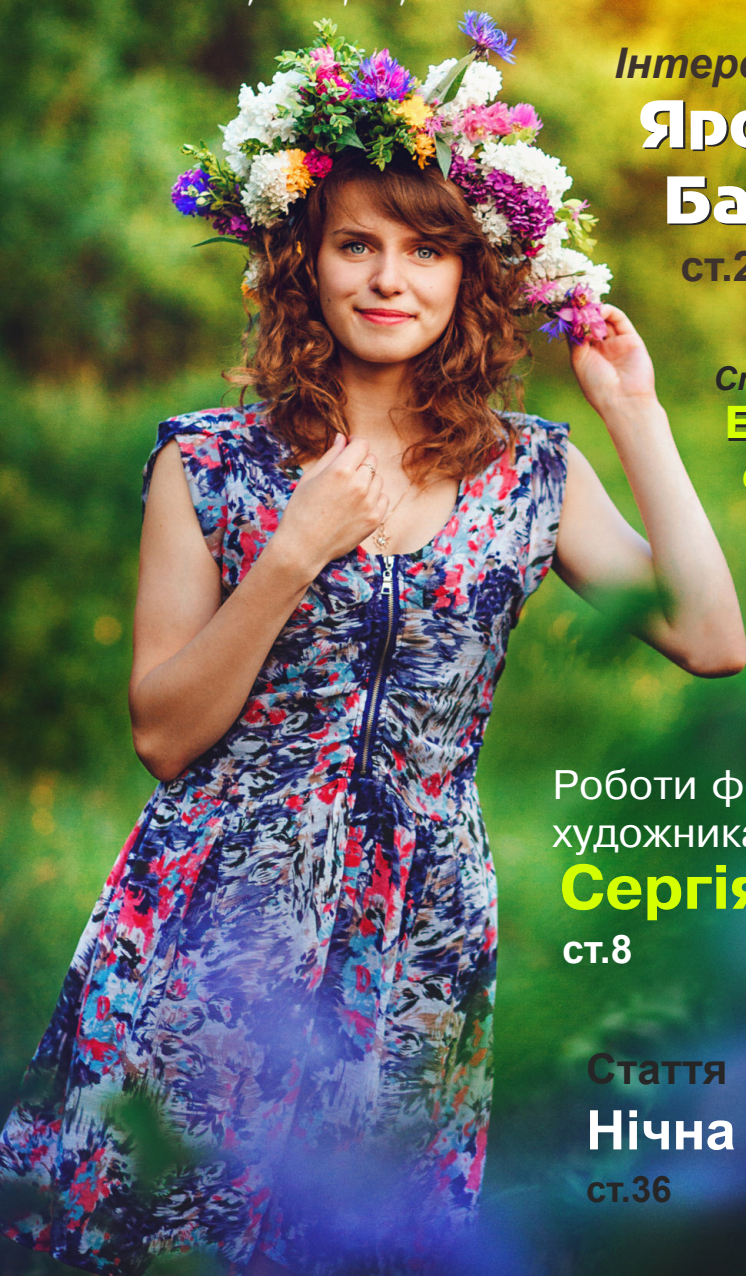
Сергія Сухова

ст.8

Стаття

Нічна фотографія

ст.36

Головний редактор:

Юрій Бардич
Леся Гринько

Літературний редактор:

Леся Гринько

Верстка:

Юрій Бардич

Редколегія:

Аня Тарасенко
Ігор Кордис
Вадим Михайлюк

Дизайн титульної сторінки:

Юрій Бардич

Зображення на обкладинці:

Фото, Сергій Сухов
Модель, Анжела Каленюк

Випуск:

№4, Липень 2015

Увага!

При передруках посилання на журнал "Країна творчості JURAMAX" обов'язкове. Редакція залишає за собою право скорочувати, редагувати статті, не завжди поділяє думки дописувачів, не несе відповідальності за достовірність інформації.

Наші контакти:**E-mail:**

support@juramax.com
iurii_bardych@hotmail.com

Web:

www.juramax.com

Facebook:**офіційна сторінка:**

www.facebook.com/juramax.news

група:

www.facebook.com/groups/juramax

ВСТУПНЕ СЛОВО

Дорогі читачі журналу!

У кожній людині є іскра творця і, приносячи в цей світ нове й прекрасне, вона реалізує себе та виконує своє головне покликання. Мабуть найскладнішим моментом для талановитої людини є поділитися своєю творчістю, своєю частинкою душі з іншими, подати те найдорожче на загальний огляд.

Створюючи простір для прояву нових талантів, ми керувалися думкою, що у більшості творчих людей є не один талант, кожен з яких цінний та унікальний. Таким чином цей проєкт став також і для нас свого роду творчістю та покликанням.

Запрошуємо Тебе в Країну творчості JURAMAX, маленькою часткою якої є цей журнал, на зустріч із сучасними креативними людьми, які звертаються до світу мовою творчості та надихають своїм прикладом інших.

Дякуємо всім учасникам за їхню творчість, а також тим, хто долучився до створення літнього випуску журналу. ■

З повагою і найкращими побажаннями,
команда JURAMAX

ЗМІСТ

Вступне слово	2
Тетяна Забидовська. Прикраси з полімерної глини	4
Володимир Шевчук. Поезія	6
Максим Молодковець. Поезія	7
Сергій Сухов. Картини, комп'ютерна графіка та фотографії	8
■ Рубрика “Що почитати”, автор Ігор Кордис	12
■ Рубрика “Що подивитися”, автор Вадим Михайлюк	13
Василина Хміль. Вишивка, гачкування	14
Маргарита Леженко. Фотографія	15
■ Стаття “Ексклюзивний одяг”, автор Олена Погноєвська	16
Ірина Плешкова. Фотографія, комп'ютерна графіка	18
■ Інтерв'ю з Яромиром Бабським	20
Яна Бім. Поезія	23
Павло Стасіна. Картини	24
■ Оповідання “Антиматеріум”, автор Вікторія Мазур	26
■ Майстер-клас “Як прикрасити вишивкою записник”, автор Василина Хміль	30
■ Рубрика “Що послухати”, автор Вадим Михайлюк	32
■ Рубрика “Улюблене хобі”, автор Ірина Плешкова	33
Владислав Красса. Поезія	34
■ Стаття “Нічна фотографія і все, що треба про неї знати”, автор Вадим Михайлюк	36

Тетяна Забідовська

Україна, Чернівці

Az_tetyana #1411

вік: 29

професія: вільний художник

Фарби, олівці, нитки, глина вже давно стали частиною мого життя. Здобувши кваліфікацію художник декоративно-прикладного мистецтва на відділі художнього ткацтва, поринула у пошуки себе. Виготовлення прикрас – це справа, яка захопила мене і поєднала набуті знання та навички. Кожен виріб має свою історію створення, кожна його деталь зроблена з натхненням та любов'ю. Це моє творче життя, плодами якого ділюся з вами. ■

Будиночок із казки

#9840

Птахи щастя

#9841

Музика

#11204

#11769

МАТЕРІАЛИ:

полімерна глина.

ТЕХНІКА:

виготовлення пустоті-
лих намистин, ліп-
лення квітів,
філігрань.

Мак

#11614

Володимир Шевчук

Україна, Львів

V_Shevchuk #134

вік: 28

професія: менеджер з продажу

Писати белетристику почав тоді, коли й навчився писати. Особливо мене надихали Віктор Гюго і Стівен Кінг, то ж, як романіст, зупинився я десь посередині :) Щодо поезії – тут також надихає Віктор Гюго. Засновник і теоретик романтизму, що й казати. Інші б на моєму місці відповіли, що Василь Симоненко незаперечний авторитет романтизму у віршах, але я таки напишу Гюго. Був би я визнаним літератором, сказав би, що я насамперед романіст, а тоді вже поет... але це все ще плани. ■

Коханню 20-15

О, яке чекання ніжністю сповите!
Стільки в серці жару, як нема ніде.
Стало яскравіше сонечко світити –
То моя кохана вже до мене йде.

Приходи скоріше, мов обійми літа,
Моя синьоока радість на землі!
Сяє все довкола променистим квітом,
Ніби то Всевишній сам того звелів.

Я тебе, тендітну, притулю до себе
І затихнуть тут же всі думки лихі.
Як з тобою добре! Ніби і не треба
Завтра воювати їхати на схід.

#12221
лютий 2015

Тиха неувага

Тиха неувага так мені простима;
Ну куди кохання знову привело?
Фея-чарівниця з юними очима
Сіє в моє серце зорі і тепло.

Ні, вона принцеса! Молода княгиня
І на крилах юні щастячко несе...
А краса в зіницях, наче небо синя,
Може й не безмежна, та для мене – все.

І нехай у душу ще немає ходу –
Все-одно там світло, а не дика тьма.
Так, вона байдужа, – холодніша льоду! –
А утім, для мене гарячіш нема...

#448
22.07.2011

Максим Молодковець

Україна, Київ

Kot_Jara #199

вік: 25

професія: головний інженер проекту енергетичних систем та комунікацій

Буває в житті так погано, або ж так добре, що аж вибухає щось всередині. Тоді й з'являється який-не-який вірш. З'являється вірш і стає добре, або ж ще краще. Бо це сльози, розставання, щастя, кохання, це життя, що б воно за собою не несло. ■

На небі

Я був на небі, там є гори,
там є дерева, там річки,
і по безмежних коридорах
приходять рідні та близькі.
Там теплий сніг в пекучі руки,
червоні щоки та шарфи,
не загубитись серед луків,
дорогу щоб назад знайти.
Безмежна плетена тканина,
під ноги ніжно пророста,
ковтає пальці біла глина,
нитки лягають по слідах.
І чути там пісні дитинства,
які забулись вже давно,
бабуся тісто як місила,
співала з кухні у вікно.
Роса густа там і солодка,
солодка навіть за грушки,
в садку біліють там полотна,
лоскочуть пір'ям подушки.

Намисто дороге з гороху,
і сповідь хмарам в бур'янах,
земля вбирає там тривогу,
лікує подорожник страх.
Немає правди і неправди,
там кожен день нове життя,
не п'ють тамтешні люди кави,
бо не блукають по ночах.
А тут у нас усе так само,
ти самотній, всі німі,
приходиться вставати рано,
щоб не проспати вихідні.
Приходиться кричати гучно,
щоб чули голос твій усі,
і злобу ставити екраном,
як захист від отруйних слів.
Та загалом все непогано,
зарплати трохи додали,
побільше б щастя і талану,
та й радий тим, що вже мої.

#10272

м.Москва, серпень 2014

Сергій Сухов

Україна, Славута

svans #1113

вік: 28

професія: художник-оформлювач

Я живу у невеликому містечку, оточеному лісами, полями, річками. Обожаю природу, надихаюсь її красою та ідентифікую себе як поєднання усіх її елементів. Цікавився мистецтвом та наукою. Фотографую та малюю. ■

До мрій ▼

Програми: MyPaint, Photoshop CS3

Матеріали: графічний планшет

Малюнок присвячений моїй дівчині, яку я кохав

#4650

Тихе місце ►

Матеріали: кольорові олівці,

пастелі, пастильний папір

У малюнок вкладено зміст нашого духовного поєднання, нашої любові, яка виросла з часом, в символічному значенні, у могутнє плодоносне дерево.

#4632

▲ Юлія

*Фотоапарат: Canon 60D з об'єктивом**Canon 85mm f1.8**Місце: околиці Славути**2014**#12289*

Наприкінці 70-х років XX ст. у Великобританії зародилася готична субкультура. Готична мода дуже різноманітна, проте загальними рисами для більшості є переважання чорного кольору в одязі, специфічна атрибутика і особливий макіяж. Однією з психологічних основ готичного руху був естетичний протест проти панівних культурних стереотипів.

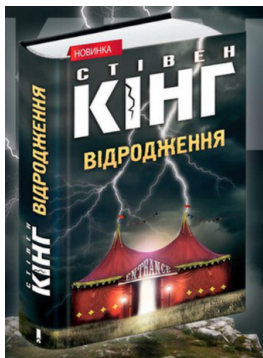

◀ Готика

*Фотоапарат: Canon 60D з об'єктивом**Canon 85mm f1.8**Місце: околиці Славути**2014**#12285*

Готичний світогляд - це особливе світосприйняття, яке відзначається загостреним відчуттям прекрасного, підсиленням усвідомлення швидкоплинності земного буття. Наслідок цього - ліричний, меланхолійний настрій та вразливість, сум і жаль за таким коротким життям.

Стівен Кінг “Відродження”

Що почитати

Маленький хлопчик Джеймі Мортон бавиться солдатиками і саме в цю мить на нього лягає тінь. Тінь священника Чарльза Джейкобса, яка переслідуватиме його все життя. Джеймі разом з Чарльзом переживає смерть дружини і сина пастора, зречення Бога і нову зустріч, яка врятує Джеймі життя.

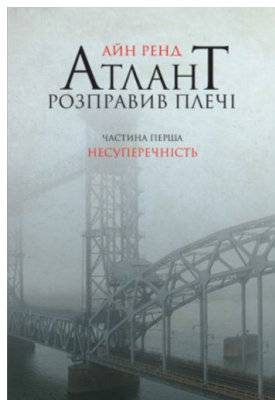
Та от чи цей порятунок це добрий вчинок Чарльза? Чому мертві родичі приходять до Джеймі у снах? Кінг знову дивує, і дивує приємно! Нова книга Майстра занурює читача в світ, який був побудований ще Лавкрафтом! Повна рок-музики, електрики і наркотиків, книга вводить у світ настільки темний, що інколи хочеться просто закрити і відкласти книгу, та цікавість не дає і ти знову поринаєш в потік

електрики, темної, як саме найтемніше зло. З головним героєм ти переживаєш смерті рідних, відродження і переродження. І все це в одному флаконі роману. Просто прочитайте її і самі все зрозумієте. І найголовніше – ніколи не дивіться на двері, які поросли старим плюшем, бо рано чи пізно вас крізь них покличе Мати... ■

Айн Ренд “Атлант розправив плечі”

Дорогий друже! Ця книга виходить українською і ти, так, саме ти маєш її прочитати... кожен має. Бо книга Айн Ренд це й не книга взагалі. Це скрупульозна енциклопедія індивідуальності, об'єктивності. Це книга про героїзм людей правильних, які борються проти пихатих, свавільних, немічних правителів цього антиутопічного світу. Що за Ренд, скажете ви! Справді, до недавня я й сам не чув про неї. Та, натрапивши на цю книжку, вже не зміг дивитись на світ по-інакшому.

Бібліотека Конгресу США провела опитування з ціллю визначити список книг, які мали найбільший вплив на американців. Першою в списку була Біблія, а другою саме «Атлант розправив плечі». Цю книгу ненавидять ліберали за відмову від соціалізму, а консерватори за атеїстичні ідеї, тим не менше, це трактат в підтримку арістотелівської філософії та концепції існування постаті Бога. Що це за книга, ти можеш розібратися лише сам. І відповісти на запитання: «Хто такий Джон Галт?» ■

nashformat.ua

автор: Ігор Кордис
Україна, Самбір, Львівська обл.

The Cobbler/Швець (2014)

www.blu-ray.com

Адам Сендлер в ролі єврея, що, всупереч розповсюдженому стереотипу, ледве зводить кінці з кінцями, працюючи салоні свого батька. Він – швець, і його справа – взуття. Чи любить він свою роботу? Не вельми. Але це ремесло переходило століттями від батька до сина і чи був у нього хоч якийсь шанс не унаслідувати сімейний бізнес?

Проте не все так однозначно. Одного разу він відкриває величезну таємницю, що розташована у підвалі його салону, що дозволяє змінити все його життя. Що тепер чекатиме бідного шевця? ■

Relatos Salvajes/Wild Tales/Дикі історії (2015)

elpais.com

Якщо вам знайоме ім'я Педро Альмодовара, тоді розповідати про картину немає сенсу. Вона дивна, вона незвична, вона комічна та трагічна водночас. Дикі історії – це шість не пов'язаних між собою новел, але у всіх можна побачити одне: помсту. І кожен з протагоністів робить це по-своєму – або на диво жорстко, або ж хитромудро і заплановано. Кожна з них зачіпає струни душі і змушує уявити себе на місці героїв – «а що би я зробив у тій чи іншій ситуації?» Безумовно, шикарний для перегляду фільм! ■

автор: **Вадим Михайлюк**
Португалія, Лісабон

Василина Хміль

Україна, Львів

Veselka #1460

професія: філолог-фольклорист

Явесела, енергійна, спортивна людина. Хрестиком вишиваю з раннього дитинства (з 4 років), а гачкуванням захопилася лише два з половиною роки тому. В'яжу маленькі (інколи і не маленькі) іграшки - амігурумчики. Рукоділля для мене - це відпочинок, це хобі, це релаксація! Також займаюся скелелазінням.

Пінгвінчик TUX

Матеріали та техніки:

гачкування, гачок № 2, нитки різні.

Зв'язала на замовлення коханого. Пінгвінчик TUX - це емблема операційної системи LINUX.
#10760

Амігурумі (яп. 編みぐるみ «в'язана м'яка іграшка») - японське мистецтво в'язання гачком чи спицями маленьких м'яких іграшкових звірят, або людиноподібних істот.

Мадонна з немовлятком

Матеріали та техніки: вишивка хрестиком, канва Aida14, нитки DMC (14 відтінків).

Цю роботу я вишивала у подарунок на ювілей батьків - 25 років подружнього життя.
#10763

Маргарита Леженко

Україна, Запоріжжя

Kotovek #1418

вік: 23

професія: студентка та фрілансер

Фотografiю з 2009 року. Через свої світлини відкриваюся світові. Дуже поважаю портретну зйомку, вона дозволяє мені показати людині її красу моїми очима. Взагалі відчуваю себе дуже захопленою людиною - окрім фотографії зай-

маюся малюванням, музикою (гітара, фортепіано, вокал), велоспортом, туризмом. Усім серцем кохаю життя та людей, яких зустрічаю на своєму життєвому шляху. ■

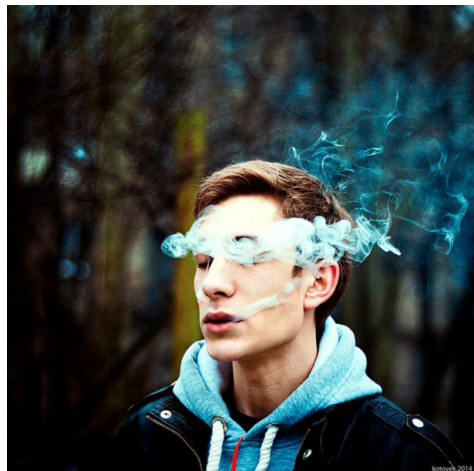

Фотоапарат: Nikon D90
NIKON 50MM F/1.8D AF NIKKOR
Місце: Запоріжжя
#9948

Вінець

Фотоапарат: Nikon D90
NIKON 50MM F/1.8D AF NIKKOR
Місце: Запоріжжя
#9962

Олена Погноєвська

Австрія, Відень-Вінниця

Olenart #1464

вік: 27

професія: оперна співачка

хобі: рукоділля, поезія, фортепіано та бандура, вивчення іноземних мов та культур, латиноамериканські та східні танці, йога, мандри, кіно, квіти, кулінарія, фото, модельний бізнес, астрологія.

девіз: займатися всім, що цікавить в даний момент, аби не жалкувати про щось в кінці життя. Життя тут і зараз.

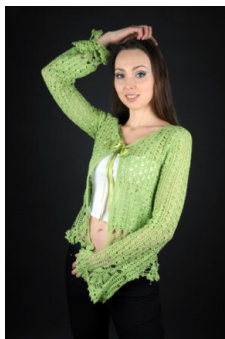
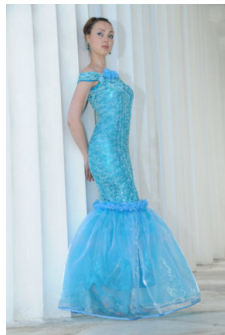
улюблені книги: Ошо

Ексклюзивний одяг

Рукоділля – це надзвичайно креативний простір, у якому можна знайти величезні можливості для розкриття свого світогляду, для реалізації своїх мрій та бажань.

Любов до цього виду мистецтва я увібрала у себе із молоком матері. Моя матуся має золоті руки до усього, за що не візьметься. Скільки убрань вона виготовила для мене із сестрою! Коли я зростала у компанії зі швейними та в'язальними машинками, журналами та книгами по дизайну одягу, кольоровими нитками та тканинами, численними цікавими технічними інструментами, проявився природний інтерес та зацікавленість спочатку в спогляданні, потім у допомозі матусі-майстрині, та, зрештою, у спробах зробити щось

своє. Вишивання, шиття, в'язання, гачкування... Мені було цікавим усе! Спостереження за роботою матусі стало для мене найбільшою школою і під пильним оком мого майстра з п'яти років ми зі сестрою почали вишивати маленькі картини, шити сукні для ляльок та фартушки для бабусь, вив'язувати шкарпетки... Постійна практика лише більше розвивала фантазію та надихала на створення оригінальних речей. І в якийсь момент відточена техніка у вишивці (тисячі і тисячі хрестиків), вив'язані сотні зразків узорів, пошиті десятки іграшкових вборів допомогли мені перейти вже на зовсім інший рівень майстерності – створення одягу для себе та для інших. Це як ексклюзивний бренд, власником та клієнтом якого є ти сам. Поєднавши всі свої

вміння та навички, я почала створювати той одяг, який я з радістю хотіла носити та який відповідав моїм стандартам відносно підбору матеріалів (натуральні тканини та нитки). Разом з тим я ніколи не була прихильником носіння речей, протиражованих мільйонними екземплярами, тому мої вміння допомогли створити свій власний неповторний стиль, який приковує до себе чисельні погляди перехожих.

Так я стала лялькою для самої себе, а любов до убрань та носіння довгих суконь поєднала моє життя з оперним мистецтвом та допомогла мені розпочати створювати і сценічні костюми. ■

Ірина Плешкова

Росія-Україна,
Литкаріно-Київ

MissCoon #1120

вік: 24

професія: вільний художник-самоучка,
фотограф-любитель

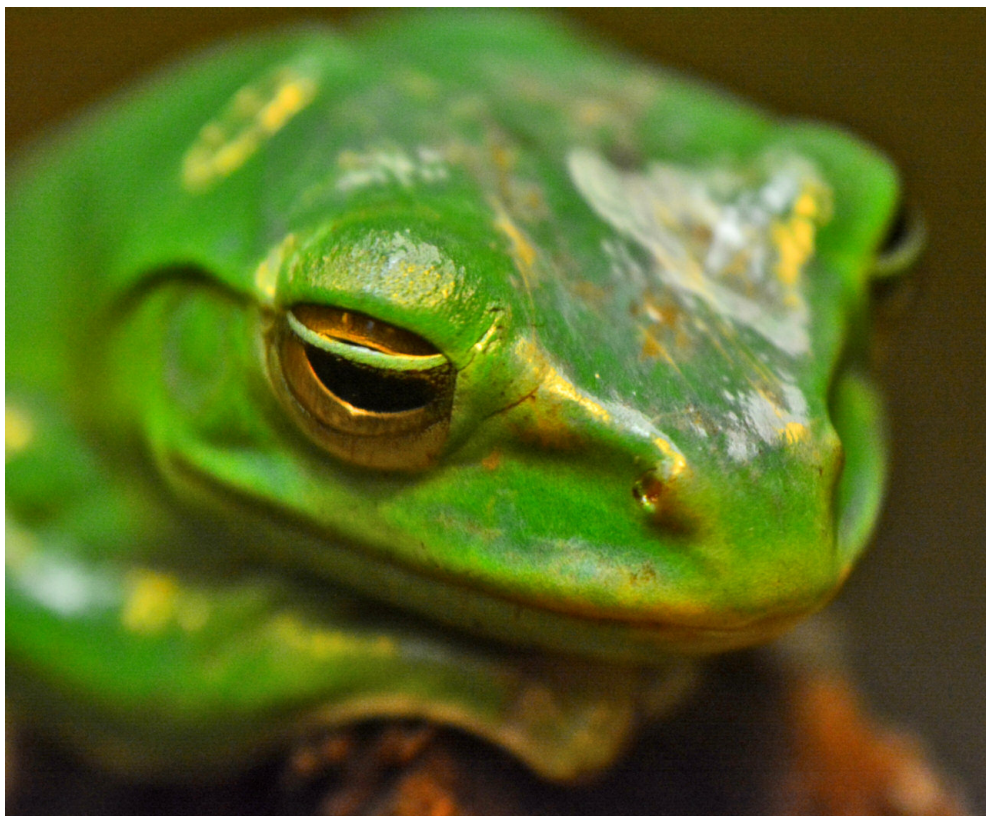
Жабка

Фотоапарат: Nikon D5200 Nikkor 18-55, макролінза

Місце: Київський зоопарк

Травень 2015

#12199

Зима

Програма: Paint tool SAI, Adobe
Photoshop CS2
#5927

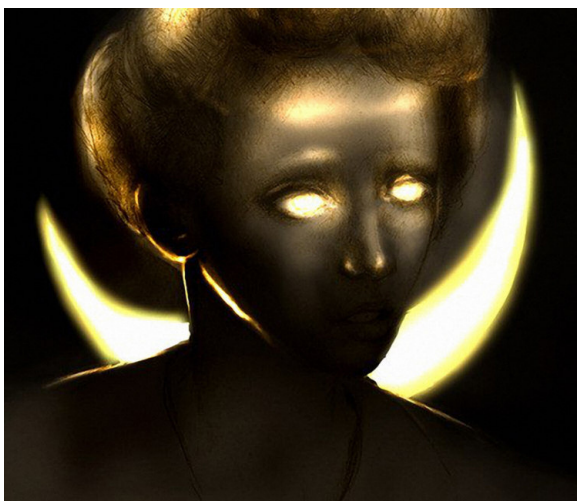

Макрофотографія відображає дрібні об'єкти у великому масштабі. Така фотографія, будучи роздрукованою у стандартному розмірі 102x152 мм. показує об'єкт у масштабі від 1:1 до 10:1, або ж від реального масштабу до збільшеного вдесятеро. ■

Нічник

Матеріали: графітовий олівець
Програма: Photoshop CS2
#8755

Яромир Бабський

скрипаль

«Відколи себе пам'ятаю, мене завжди супроводжувала музика»

Відень, культурна столиця Європи, віддавна славиться відомими музикантами і притягує до себе поціновувачів музики. Tonkünstler-Orchester Niederösterreich – наймолодший з великих симфонічних оркестрів Відня. Він заснований у 1945 році та налічує близько 100 музикантів. Скрипалем в цьому оркестрі є талановитий львів'янин Яромир Бабський, він же й координатор української музичної школи у Відні і мій співрозмовник сьогодні.

З чого почалося Ваше захоплення музикою? Чи є у Вас улюблені музиканти, які можуть бути прикладом для наслідування або збагатити духовно?

Важко сказати з чого, чи з якого моменту почалося моє захоплення музикою. Відколи себе пам'ятаю, мене завжди супроводжувала музика. Я виховувався у музичному середовищі, адже моя мама – скрипалька оркестру Львівської національної опери та балету. З дитинства відвідував їхні репетиції та вистави, спостерігав, як вдома тренувалася мама, ходив з нею на концерти. Мабуть в певний момент я захотів й сам спробувати, але про цей момент треба вже батьків питатися, бо він досить розмитий у моїй пам'яті. Пам'ятаю лиш мить з дитинства, коли, прийшовши додому з дитячого садочка, побачив на стіні прив'язану мамою маленьку скрипочку. З того часу

пам'ятаю себе вже свідомо :) Щодо улюблених музикантів. Ніколи не ставив собі в житті кумирів. Завжди йшов своїм шляхом і ні на кого не рівнявся. Хороших музикантів є дуже багато, кожен з них є особистістю, кожен має свій стиль, свій шарм і свою життєву історію. Багатьма з них я захоплювався і намагався почерпнути щось для себе, спостерігаючи за ними, але виокремлювати когось одного не наважуюсь.

Бути музикантом у відомому віденському оркестрі – однозначно престижно. Що означає для Вас участь в Tonkünstler-Orchester Niederösterreich і чи важко було туди потрапити?

Для мене це в першу чергу професійна сатисфакція. Це винагорода за довгі роки праці над

собою. Адже будь-який музикант потребує сцени, публіки, гастролей і постійної можливості виступати. Робота в симфонічному оркестрі у Відні, окрім всього цього, дає статус професійного музиканта, якого цінує суспільство. Потрапити в оркестр класу Tonkünstler справді не просто. Вакантні місця з'являються тільки у випадку відходу старших музикантів на пенсію. Тоді оголошується конкурс на вільне місце, на який приймається близько 150 заявок з цілого світу. Після перегляду всіх заявок спеціальна комісія відбирає зазвичай близько 30, яких запрошують взяти участь у прослуховуванні. Прослуховування відбувається у 3 тури, перших два з яких проходять за ширмою. У наступні тури проходять тільки ті кандидати, які набрали найбільшу кількість балів. Так у 3 турі залишаються переважно 2-

3 кандидати, які змагаються між собою вже без ширми перед учасниками оркестру. Місце отримує той, хто в підсумку трьох турів отримав найбільший бал.

Якщо порівнювати професію музиканта у Відні та в Україні – де більший простір для розвитку і самовдосконалення? Чи, можливо, більше важить талант, а не місце проживання?

Як на мене, таке порівняння не зовсім доречне. Традиції класичної музики Відня і України знаходяться в різних площинах. Класична музика є культурною спадщиною Австрії, її розвивають, пропагують і всебічно підтримують. Це є надбанням століть. Якщо говорити банально – її вдало «продають». Історія ж розвитку класичної музики в Україні просякнута

репресіями композиторів, заборонами та «оросінням» (коли композитори, які були вихідцями з України, або жили і творили в Україні, дивним чином ставали російськими композиторами). Відповідно, якщо говорити про творчий простір для музиканта, то у Відні він дихає, так би мовити, на повні груди. Музиканти ж в Україні змушені існувати переважно на проектах власної ініціативи, які дуже часто, а то й переважно не дозволяють їм матеріально забезпечувати себе та свої сім'ї, що в свою чергу змушує багатьох талановитих людей шукати кращої долі за кордоном.

У Відні Ви вже тривалий час. Чи змінило це щось у Вашому світосприйнятті?

Відень – мультинаціональне місто. В ньому гармонійно співіснують різні культури, мови, традиції. Він вражає своєю толерантністю, та розумінням одне одного. За тривалий час тут мій світогляд змінився в першу чергу у напрямку космополітизму, та розуміння інших.

Якщо б Ви вибрали не скрипку, то який інший інструмент?

Гобой, або кларнет :)

Музика – дуже важлива частина нашого життя. Але для музикантів це не лише улюблене хобі, але й щоденна важка праця. Як вдається побороти рутину? Що для Вас є джерелом натхнення на кожен день?

Бажання самовдосконалюватись та висока конкуренція завжди дають насагу долати відчуття рутини. Джерела натхнення музикантам не треба довго шукати. Воно присутнє у кожному творі, який виконується. Кожен з них – нескінченний світ фантазії.

Недавно у Відні в мальовничому районі біля Дунаю відкрилася українська музична школа. Як виникла ідея її створення? Якими є подальші плани її розвитку?

Ідея виникла спільно з Українською суботньою школою у Відні, яка успішно працює уже кілька років поспіль. Концепція полягає в тому, щоб дітки, окрім загальноосвітніх предметів українською мовою, збагачували свої знання й творчістю. В школі на даний час успішно функціонують класи фортепіано, вокалу, скрипки, сопілки, бандури та хору. Також діти мають можливість навчатись нотній грамоті. Нашими викладачами є музиканти-професіонали, вихідці з України, які живуть та працюють в Австрії. В планах на наступний семестр є розширення школи, та введення занять з гітари та саксофону.

Що б Ви могли порадити, як професіонал, музикантам, які тільки почали свій творчий шлях?

Йти за покликанням, не боятися труднощів на шляху та не зраджувати своїх мрій.

Інтерв'ю провела Леся Гринько

Яна Бім

Україна, Шумський район

Jana_BIM #1304

вік: 35

Просто часом пишу вірші, рідко коли прозу, ще рідше щось біографічне. Люблю писати про природно-погодні звичайні дива. У мене стільки фізичних вад, що, боюсь, мої твори про любов можуть вважати за психічну ваду, але найбільше віршую на цю тему, бо любов - прекрасна емоційна бомба, і дарує щастя завжди... попри все... що б там не було. ■

Я твоїх казок не минула

Поцілуй мене в голе плічко
Хай на пам'ять лишиться опік,
А у серці моїм довічно
Буде жить той осінній дотик.
Дотик слова і душ єднання,
Може правда, можливо міф,
Що було тоді - чи кохання,
Чи брехня, солодша за гріх.
Якщо просто пішло в минуле –
Означає, що все обман...
Я твоїх казок не минула –
Радо прийняла за роман.
Бо любов коли є – не минає...
На душі багряніє рубець –
Мое серце тебе ще кохає,
Але щастю давно кінець.
Поцілуй мене в голе плічко
Вранці, подумки так привітай,
І у полі стрівши волошку
Не зірви, не заплач, не згадай...

Шумський район
10.03.2014
#9564

Де тебе носило?

Не виплакати віршами той біль...
вже пізно...
І при тобі на всеньке горло голошу.
Ой, не дивися грізно.
За кого себе маєш, я не знаю...
за царя чи бога?...
А я ось - просто впала і ридую...
така тривога.
Стомилась від байдужості і болю...
не маю сили...
Тебе тим часом, поміж пеклом і раєм, –
Де носило?!

Шумський район
06.09.2014
#12006

pixabay.com

Павло Стасіна

Україна, Тернопіль

pashatattoo #1405

вік: 22

професія: світлотехнік

Малював протягом усього життя, але серйозніше цим зацікавився десь на 2 курсі навчання. Цікавився художнім мистецтвом і всіма іншими проявами мистецтва. Основними напрямками моїх робіт є портрети, фото- та гіперреалізм, також цікавився мистецтвом татування. ■

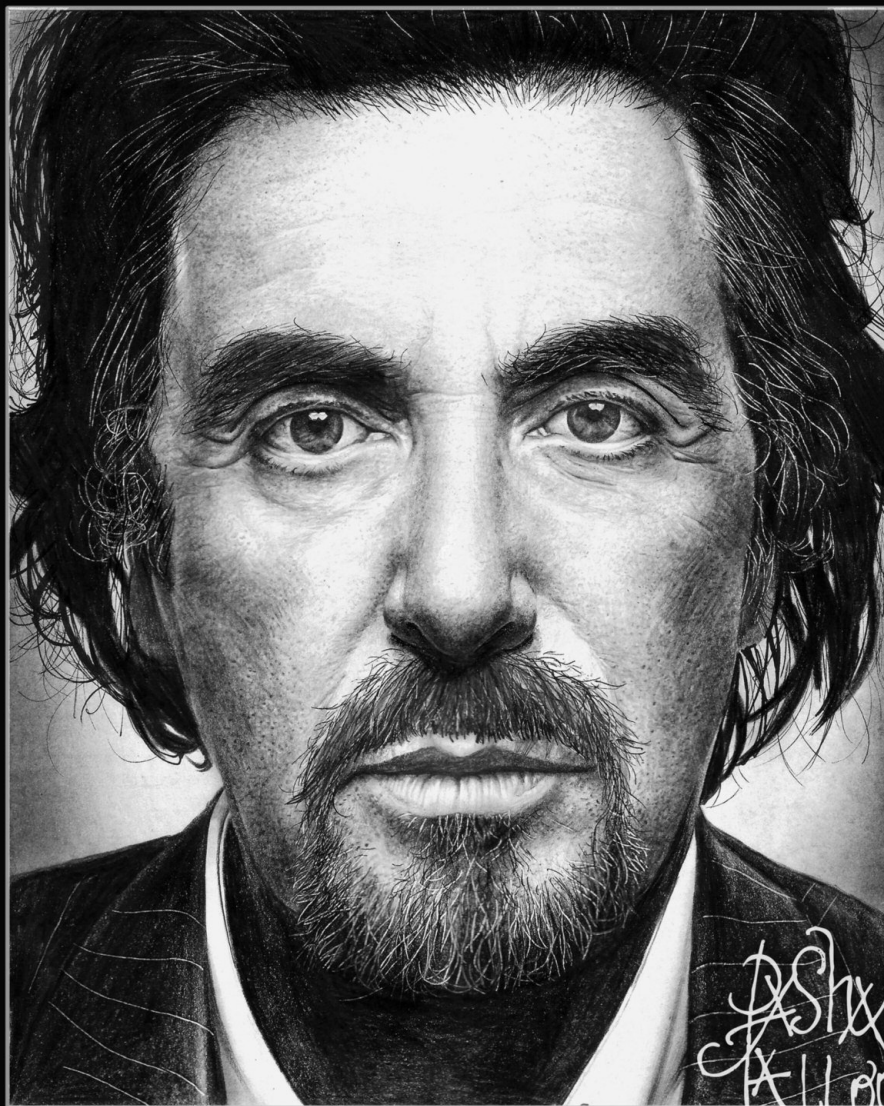
Wild horse

формат А3

Матеріали: прості олівці 3H, HB (1, 0.5мм), 2B (0.5мм)

#10912

Аль Пачіно

21x26 см

Матеріали: прості олівці 9H, 5H, 3H, HB
(1, 0.5 мм), 2B (0.5мм), чорний олівець і
чорний маркер (0.2 і 0.5мм).

9713

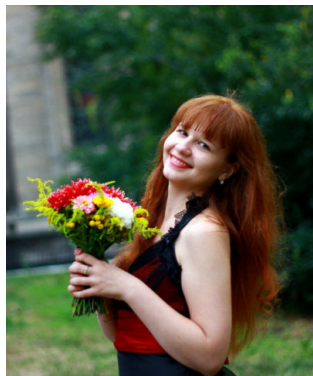
Вікторія Мазур

Україна, Броди,
Львівська область

Victoria #212

професія: мріяла бути
журналістом, навчаюся

Кожного дня я дізнаюся щось нове про себе чи про світ. І це не завжди гарні речі. Зате у свої 20 з хвостиком я вже знаю, що треба колекціонувати - щасливі моменти. ■

Антиматеріум

-Картопля трохи недосолена, - вона підсунула до його прозорої тарілки з прозорим пюре і відбивною сільничку. - Антиматеріум, - і крізь сільничку стало видно фотошпалери. - Кохана, ти прекрасно готуєш, - він усміхнувся і взявся їсти прозорою виделкою. Крізь нього теж було видно фотошпалери. Край кованих перил і вид на Париж. Складалось враження, що вони обідають на залитому весняним сонцем балконі в столиці Франції. До своєї тарілки вона ще не торкалася. Неля дивилася, як їсть її чоловік, як ворушаться його губи, як промені весняного сонця проходять крізь його темне густе волосся, як синій светр облягає його плечі. Дивилася, і його прозорість вже зовсім її не хвилювала. За два роки звикла. Прозорою виделкою він видавлював візерунки на прозорому пюре. Напевно, картопля «в по-

лосочку» смачніша. Неля усміхнулась і зробила такий же візерунок на своїй тарілці. Так і справді смачніше.

- Вона нас помічас, - безапеляційно заявив Марк. Він був майже двометровим загартованим небезпекою мисливцем на нематеріальне, і розгублений вигляд ніяк не в'язався зі суворими рисами його обличчя. - За моїми даними, пройшло два роки після смерті Артура Премоло. Виходить, що вона два роки живе з привидом і просто у нас під носом перетворює матерію в антиматерію!

Підлеглі Марка поопускали очі. Вони вперше бачили капітана таким. За весь час існування матеріальної поліції ще не було такого випадку, щоб привид не був знищений, не те що не знайдений.

- Ганьба, - голосно повторив Марк. Чорна шкіряна куртка робила його ще зловіснішим. - Ми повинні до них дістатись!

Була восьма вечора. Саме час закривати магазинчик магічного зілля. Неля звично забрала виручку з каси, протерла полиці і закрила вітрини. Непоганий видався день. Покупців було немало, купували в більшості приворотне зілля, тож вдалось підзаробити.

Артур затримався біля вітрини зі знеболювальними настоянками. Вже два роки він не відчував болю. Востаннє був біль від смертельного прокляття, що вдарило його просто в груди. І з тих пір ні болю, ні голоду, ні холоду.

Неля вже стояла за двоє рима.

- Ти йдеш? – вона побрязкувала брелоком у вигляді сердечка, показуючи на двері. – Мені треба закрити.

- Іду, кохана, – Артур поправив комірець нової сорочки і повільно пішов до виходу. В принципі, він міг би не переставляти ноги, а просто левітувати, та й закриті двері не чинили йому жодних перешкод, але два роки тому вони з дружиною домовились, що залишать якомога більше звичайного в їхньому тепер напівпрозорому сімейному житті.

- Стій! – сторожко шепнула Неля. Вона зробила ще крок від дверей і замерла. Так і було. Їй не здалось – мисливці за привидами були поруч. Замасковані у вечірніх сутінках, вони «приросли» до кутків будівель і товстих дерев.

- Роз'явися.

Вона ненавиділа просити його про це, але в таких ситуаціях, як зараз, іншого виходу не було.

- Я все одно буду поруч, – заспокоїв її Артур і з прозорого став незримим. Неля дивилась на

те місце, де зник її коханий ще хвилину тому, коли відчула прохолодний дотик до щок. Він і справді був поруч.

Жінка вдихнула повні легені мокрого вечірнього повітря і повернула ключ в замок. Темна вітрина відбивала впевнену в собі молоду відьму в фіолетовому трикотажному платті і з заплетеним в косу рудим волоссям.

«Виглядати природно», – тільки й крутилось у неї в голові, коли проходила повз мисливців.

Вони теж робили вигляд, що не помічають її. Всю дорогу до дому Неля боялась озирнутись, вона шкірою відчувала на собі пильні погляди патрульних.

Вдома було безпечно. Відьма наглухо закрила всі штори і тільки потім ввімкнула світло.

- З'явись, – шепнула вона, і Артур миттєво проявився просто біля неї.

- Дарма ти переживаєш, вони нічого нам не зроблять, – він міцно обійняв її.

Неля навіть не здригнулась від прохолоди, що огорнула її. Звикла за два роки. Тепер холод його дотиків здавався їй особливому ніжним. Вона спробувала обійняти його у відповідь, але її руки тільки пройшли крізь його прозорі груди.

- До цього я ніколи не звикну, – засмутилась Неля. – Я не можу торкнутись тебе.

В такі моменти вона більш за все на світі шкодувала, що «Антиматеріум» діє тільки на предмети. Вона би з радістю стала нематеріальною ще два роки тому.

- Я поруч, я тут, – повторював Артур, пригладжуючи її волосся. – Все позаду, я з тобою.

Неля важко дихала, ніби щойно випірнула з

крижаної води. Страшні видіння відступали повільно і змушували її тремтіти від жаху. Майже кожної ночі їй снівся один і той же сон. Сон про останній день його життя.

Артур ненавидів згадувати свою смерть і це було єдине, про що вони ніколи не говорили. Але Неля й так знала, що тоді трапилось. Того дня вона поспішала до свого магазину магичного зілля, але погане передчуття не давало спокою. А Артура викликали на роботу. Їй ніколи не подобалась його робота, їй ніколи не хотілось його туди відпускати. Але в бойових магів є прикази і немає вибору. Вона добре пам'ятала, що вмовляла його не йти. Звичайно ж він не послухав. Ввечері вона раніше зачинила магазин, хвилювання перейшло всі межі. У квартирі було темно і тихо. Вона обійшла всі кімнати в пошуках пораненого чоловіка. Він

завжди так робив, коли йому діставалось на роботі, приходив і тихо залічував рани. Але не цього разу.

В двері не постукали, але Неля відчувала, що їх треба відчинити. Замок заїло, вона довго возилась з ключами і з кожною секундою розуміла, що трапилось щось непоправне. Нарешті ключ повернувся, з клацанням відкрились вхідні двері. Її Артур стояв на порозі закривавлений і прозорий.

- Не плач, все вже позаду. Ми це пережили. Ми справились, - він гладив її по волоссі і пригортав до себе.

- Я тебе не відпустила. Я тебе ніколи не відпущу, - плакала Неля.

За вікном щось яскраво блимнуло і миттєво згасло.

- Найчастіше таке трапляється через кохання. Ніхто не хоче втрачати дорогих людей, а коли ти відьма, твоя сила може тримати душу загиблого в цьому світі скільки завгодно довго, - Марк проводив лекцію в школі матеріальної поліції. Курсанти слухали його з увагою і тихим захватом – сам Марк Хапун, мисливець, що своїми руками знищив більше сотні привидів, стояв перед ними і розповідав про боротьбу з нематеріальним.

- Все б нічого, але привиди не можуть користуватись матеріальними речами, тож маги вигадали «Антиматеріум» - закляття, яке перетворює матерію на антиматерію. В цьому й криється глобальна небезпека для світу - якщо дозволити магам, що втратили близьких, перетворювати матерію на антиматерію задля привидів, то ми втратимо наш світ. Жодне живе створіння не може користуватись антиматерією. Уявіть, що в нас відберуть все. Від зубної щітки до будинків.

Всі в аудиторії затамували подих. Чи то від хвилювання, чи уявили світ без матерії.

Раптом у Марка Хапуна задзвонив мобільний. - Ми їх сфотографували! - кричали з трубки.

Будинок оточили. Нечутно і незримо, але подружжя Премоло відчувало це.

- Вони тебе не заберуть, - повторювала Неля. Вона поспішно збирала речі і накладала захисні чари на кімнату і речі. - Ми просто втечемо звідси.

Артур стояв біля вікна. Він знав, що втекти неможливо. Та й тікати, власне, нікуди.

- Я все одно буду поруч, - відповів він. - Навіть коли вони... знищать мене. Я буду поруч завжди.

На мить в кімнаті повисла тиша. Неля повними сліз очима шоковано дивилась на нього, валіза випала з її рук, речі розсипались по підлозі.

Двері з грохотом вибили. В кімнату ввірвались люди в формі матеріальної поліції.

- Пані Премоло, не чиніть опору, ми просто зробимо свою роботу.

Артур миттєво опинився біля дружини, він обійняв її так ніжно, як тільки міг. Востаннє.

- Не треба їм перечити. Ти одна, а їх багато, - солодким голосом вмовляв він.

- Я тебе не відпущу, - відрізала Неля. - Тєро експекто, - кухонні виделки і ножі раптом вилетіли з шухляд і, як розгнівані бджоли, кинулись на поліцейських. - Тєро експекто!

Шпалери почали зміями сповзати зі стін і душити незваних гостей.

- Тікаєм, - шепнула відьма. Але Артур не зрушив з місця - в дверях з'явилася підмога.

- Я тебе кохаю.

- Припиніть опір! - кричав Марк Хапун. Він прицілювся в Артура з великої металічної гвинтівки - розмагнічувача.

- Ні! - Неля прикрила Артура собою і відчула, як розриваються її ребра. Через мить болю не стало. Вона стояла в обіймах чоловіка, а під їхніми ногами лежало її знівечене тіло. Тепер дотик Артура не здавався їй прохолодним. Неля обійняла чоловіка. Вперше за два роки їй це вдалося.

- І я тебе кохаю.

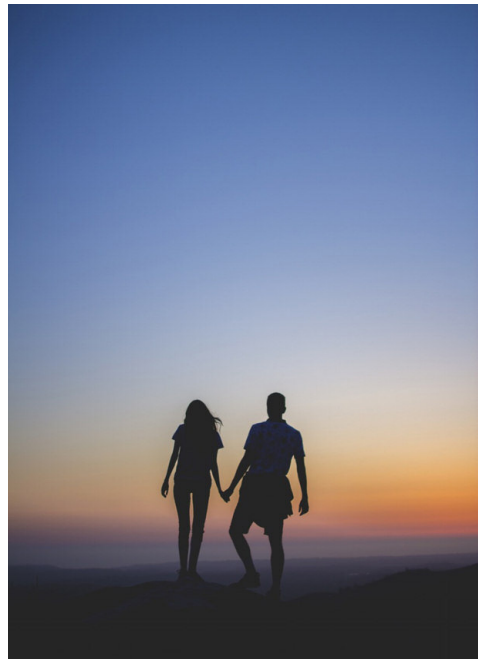
На мить здалось, що з кімнати зникли і зача-

ровані бойовничі предмети, і поліцейські, що намагались від них відбитись. Були тільки він і вона. Нематеріальні і щасливі.

- Я тебе ніколи не відпущу, - шепнув Артур. Він сподівався, що в них є ще секунда на поцілунок.

Секунда була. Марк Хапун на мить розгубився. Чи то через те, що вбив відьму, чи через те, що два привиди стояли перед ним і цілувались, ніби звичайна парочка після довгої розлуки.

Але його розгубленість швидко минула. Світ повинен залишитись матеріальним. Наступний постріл з розмагнічувача дістався їм обом. Зачаровані вилки і ножі безсило попадали на підлогу, шпалери знову стали просто шматками вінілу. Атаковані поліцейські шоковано роззирались по сторонах, очікуючи застріли. А біля тіла вбитої Нелі лежала купка срібного пилу. ■

ПРИКРАСИТИ ВИШИВКОЮ ЗАПИСНИК

Нам знадобляться

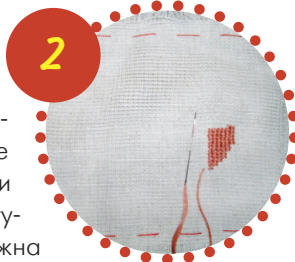
- записник
- тканина
- канва для вишивання
- нитки DMC
- голка для вишивання
- нитка для шиття
- клей ПВА
- шпагат/шнур

1

Пришиваємо канву до тканини. ■

Вибираємо схему вишивки і починаємо вишивати (у мене - це однотонне сердечко). Вишивати потрібно обережно і не затягувати нитку, щоб потім легко можна було випороти канву. ■

2

3

Ось так виглядає вишите на канві сердечко. ■

4

Тепер потрібно акуратно випороти канву, щоб вишивка залишилася на тканині. Для цього обрізаємо канву кругом вишивки і витягуємо по одній ниточці. ■

5

Вишите сердечко на тканині без канви. ■

Обгортаємо записник тканиною з вишивкою, закріплюємо шпильками і пришиваємо. Приховуємо шви, заклеївши їх наступним аркушем паперу в записнику. ■

6

7

Прикрасити записничок можна будь-яким способом (стрічкою, бісером, гудзиками). Я вибрала бантик із шпагатного шнура. ■

майстер-клас підготувала
Василина Хміль

 Що послухати

Ці 10 треків – це квінтесенція життя і досвіду прожитих років. Пісні проведуть вас крізь певні етапи, які всі ми переживаємо, або переживемо, і тому в ньому є певна магія та містика.

Для початку потрібно налаштуватись на велич і впустити в себе духовні ідеї та образи **Lesiëm – Fundamentum**. Творчість групи нагадує **Enigma** та **Era**, тому всім їх фанатам буде особливо приємно.

Не знаю, чи дослухались ви моєї поради в попередньому журналі на рахунок групи **Nightwish**, але їхня пісня **Edema Ruh** представляє собою ніжне дитинство, коли ми лежимо ввечері, дивимось на зірки і мріємо про далекі світи, які оточують нас, при цьому ми вивчаємо той світ, у якому самі живемо. Наступним періодом життя буде юність, коли ми знайомимось з підлітковим роком. Пісня **My Darkest Days – Still Worth Fighting For** чудово описує настрій статевого дозрівання.

З кожним наступним роком ми стаємо дорослішими, приймаємо важливі рішення та відповідаємо за свої дії. Деякі наші кроки для нас хороші, деякі ні. Багато чого крутиться довкола теми нерозділеного кохання, саме тому трек **In This Moment – Whore** відображає душевний стан людини в такі моменти. Увійшовши в період, коли ми вирішуємо зайнятись чимось і самостійно забезпечуємо своє життя, тільки тоді ми й розуміємо, ким є насправді. Наступний трек мій власний, його можна знайти у ВК або на SoundCloud. Називається він **Vadym Mykhaylyuk – Londres**.

Ми повні сил та енергії, все у нас на

піку! Ми маємо все, чого бажаємо і все йде добре. **Fairy Tail – Main Theme** якраз передає весь драйв даного відрізка.

Коли ми стаємо більш дорослі, то відкриваємо перед собою нові смаки та захоплення. Багато хто заводить собі швидкісні машини, більш молодих коханців, щоби здаватися і самим вічно молодими. Дехто насолоджується своїм коханням в парі, виховує дітей і пожинає плоди щасливого шлюбу. Композиція **Joe Satriani – If I Could Fly** однаково класна для всіх! Пройшовши певний життєвий шлях, ми можемо втратити все, чого нажили: здоров'я, рідних, роботу. З втратами стикаються всі. Дехто переживає їх з гіркою, дехто закривається в собі назавжди. Трек **Fabrizio Paterlini – Wind Song** змушує задуматись і помріяти.

А через певний час ми самі ставимо запитання «Що чекає мене самого? Що буде далі?» **Infected Mushroom – In Front Of Me**, без слів.

Так, як ми почали з духовної композиції, то й закінчимо на подібній. Проте цього разу трек буде більш насичений ритмікою та динамікою. **The End party – Lexx Theme**. Пісня несе нас в космос і змушує повністю розчинитися у немичності. ■

автор: **Вадим Михайлюк**
Португалія, Лісабон

Я люблю знімати макро. Багато хто захоплюється портретною зйомкою, та тільки не я. Коли я лише взяла в руки фотоапарат, то першим ділом стала фотографувати свої колекційні фігурки. Час йшов, досвід накопичувався, ідеї теж. Пошуки "моделей" закінчувалися нічим. Коли в інтернеті знаходилися цікаві типижі, виявлялося, що вони дуже сором'язливі, і тому відмовлялися фотографуватися. З часом знайшлася людина, яка погодилася безплатно пофотографуватися. Обговоривши всі деталі - від зовнішнього вигляду до часу доби, ми вирушили на зйомку. Але я не врахувала кілька важливих моментів. Я не врахувала, що модель може щось забути. Що вона може бути втомленою. У неї може пропасти настрої в будь-яку хвилину. Всі ці безліч факторів, які впливають на якість фотографії, геть чисто відбили бажання знімати людей. Жабка не буде скаржитися на безсонну ніч або незручний одяг. Якщо вона втомиться, один стрибок і ти її більше не побачиш. Вона не буде стогнати від втоми і вимагати перерви. І, тим більше, не буде надзвонювати наступного дня в очікуванні сотні оброблених фотографій. ■

Не так давно мені пощастило взяти участь у створенні відео. Робота була організована дуже просто - мені дали тему і повну свободу дій. В голові були вже готові сцени, але як їх втілити в життя? Така робота дозволяє розкритися творчій людині на максимум. Іноді доводилося створювати інструменти для зйомок з підручних засобів - від мотузок для створення стабілізації і картонок для зміни форми діафрагми об'єктива до кульок від конструктора для зйомки в русі. І, запустивши в голові механізм, який генерував ідеї та методи їх реалізації, його важко зупинити. Через тиждень після зйомок ваза з квітами, яка випадково потрапила в поле зору, дала поштовх для зйомки чергового фрагменту відео. Здається, я дуже люблю знімати відео. ■

автор: Ірина Плешкова
MissCoon

Владислав Красса

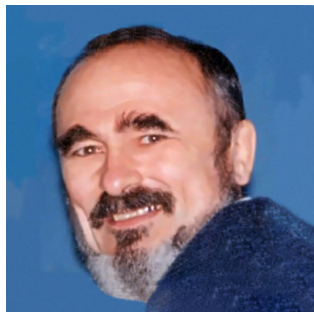
Україна, Чернігів

ullad1 #231

професія: пенсіонер. В минулому працював слюсарем, фотографом, співаком, астрологом, екстрасенсом.

Мушу зазначити, що я не є професійним поетом. Вірші приходять (приходили) до мене самі. Треба було лише записати і якось обробити за формою і мелодійністю. ■

Я все життя, любов, тебе чекав

Як водоспад, гримлять слова гучні,
Але найбільша сила в тихім слові.
І тільки ті щасливі справді дні,
Де є хоч крапля справжньої любові.

Душа співає Сонцю і Весні,
Зірками сяють обрії казкові,
Палає у безмежній далині
Чарівне світло справжньої любові.

Пливе у хмарі Місяць на човні,
Ставам дарує рушники святкові,
А нам – печаль і мрії осяйні,
Й чекання вічне справжньої любові.

Я все життя, любов, тебе чекав,
Вдивлявся у світанки пурпурові.
Вже сивиною сніг повисипав,
А все ще прагну справжньої любові.

Ти прилітала, часом, уві сні
(А сни мої старі, не кольорові)—
Зникали вмиль усі думки земні,
Відчувши подих справжньої любові.
І вірші не писалися мені,

Тьмянило розум хвилювання крові,
Палало серце, наче у вогні
І все жадало справжньої любові.

Було... Було! Даремне каяття.
Заплачуть скоро дзвони малинові,
І відійду в далеке небуття.
А чи пізнаю справжньої любові?...

Блукає доля у тяжкій імлі,
Ховає слези у стрічки шовкові,
Відлічує мені печалі дні,
І теж не знає справжньої любові.

Великий Боже! Люди ж не святі.
Скажи мені свій вирок в тихім слові
І подаруй (хоч в іншому житті!)
Тепла і світла справжньої любові.

Я все життя, любов, тебе чекав.

#8715
1998

Зупинись!

Я зустрів сам себе: ось хлопчина веселий, співучий.
Він – це я. Чи не я? Від питань забриніла душа,
Спогад враз задзвенів, як струна, звук печальний, тя-
гучий...

Може в хлопця спитать, чи не треба – він так по-
спіша?

Зупинись хоч на мить, незнайомий мені перехожий,
І дозволь у тобі давній спогад про себе впізнати.
Ти такий молодий і нітрохи на мене не схожий –
Дуже важко себе через стільки років пригадати.

Ми жили і росли, і співали, і небо всміхалось,
Квіти пахли, цвіли, і до наших тягнулись долонь,
І не плакали ми, а раділи – що сталося, те сталося,
І плекала весна у серцях нам любові вогонь.

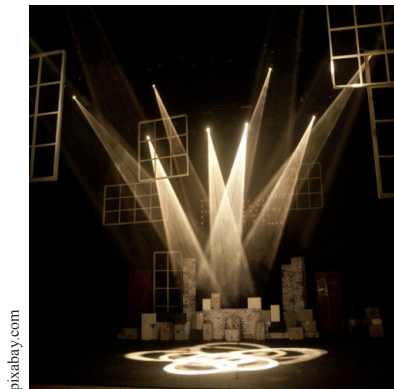
Як давно це було! Так давно, наче й зовсім не було
Листя жовте згребли і спалили – розвіявся дим,
Попіл голову вкрив. І незчувсь, як життя промайнуло.
Вже на серці зима. Невідомо те все молодим.

Перехожий спинивсь і запитливо дивиться в очі.
Чи знайдуться слова, щоб усе пояснити йому?
Чи помовчати мить? Зрозуміє (як дуже захоче!),
Він – такий же, як я, тільки років із тридцять тому.

Він живе і росте, і співа – молодий та пригожий,
І вітають його квіти подихом ніжно-п'янким.
Та життя пробіжить, скоро стане на мене він схожий -
Листя жовте згребуть і підпалять, розвіється дим.

Зупинись хоч на мить, незнайомий мені перехожий.
Зупинись!
Хоч на мить!

#6003
2000

pixabay.com

Драма

Шум затих, а сцена світлом сяє,
В залі темно. Сходинок круті.
І ніхто ніколи не вгадає,
Що йому судилося в житті.

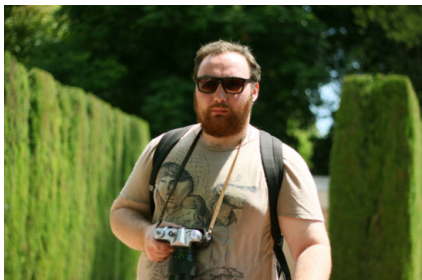
Підступа все ближче темінь зали.
Важко грати (Господи, спаси!).
Як багато ми віків благали:
Отче, чашу мимо пронеси!

Є ж у тебе кращі п'єси, Боже,
Де любов і зоряні світи!..
... Треба грати. Скинути негоже.
Вік прожить – не поле перейти.

Згоден я з твоїм жорстоким планом
(Чи почуєш моє каяття?):
Сценою іду – життєвим ланом –
Дограю своє людське життя.

#5884
початок 90-х років

*Написано під враженням від Бориса
Пастернака ("Шум затих, я вийшов на
подмошки..."). Захотілося зробити пе-
реклад, а вийшов віри.*

Вадим Михайлюк

Португалія, Лісабон

Vadymmykh #1117

вік: 25

професія: копірайтер,
менеджер контенту,
продюсер, підприємець

За спеціальністю я біохімік, але в душі – чистий креативщик! За своє життя випробував себе у фото- та відеозйомці, композиторстві та продакшні, авторстві та письменництві. Мабуть, наступним кроком стане малювання :) ■

Нічна фотографія і все, що треба про неї знати

Доброго дня, дорогі читачі журналу Juramax! Хочеться почати цю статтю з невеличкої легенди. Ви знали, чому пірати носять пов'язку на очі? Одне діло, щоби здаватись більш примарними, особливо в компанії з папугою на плечах. Але тим не менше у цього аксесуару є певне і доволі цікаве призначення. Коли спускаєшся з палуби в трюм, очам треба звикнути до навколишньої темряви і наш організм пристосовується до цих змін з часом. Це називається акомодациєю. Однак, якщо на світлі закрити око, то зіниця звикає до того, що «має бути темно». Потім, при спуску в трюм, пов'язку переставляють на інше око і можуть таким чином бачити в темряві миттєво.

Крутий трюк, ге? І він може нас дечому по-вчити! Насамперед задумайтесь про те, що взагалі відбувається з нашими зіницями, коли надворі починає темніти? Ми ж не перестаємо бачити, а адаптуємось до цих змін шляхом... збільшення діафрагми нашого ока та зміною інтенсивності користування певним типом клітин у очі (колбочки і палички, останні якраз відповідають за сприйняття кількості світла). Автоматично! Задумайтесь тепер про те, чому мильниці та недорогі дзеркалки з кітовими об'єктивами так погано знімають в умовах поганого освітлення – в них ця діафрагма доволі закрита (f3.5) на максимальній апертурі і щоби хоч якось компенсувати дану проблему, камера збільшує значення ISO, що в свою чергу призводить до появи шумів та артефактів. Тут

наше око отримує додатковий бал, чи не так? Тим не менше ми бачимо чудові знімки в журналах та на сайтах, які прекрасно передають колорит нічного життя без, здавалося б, якихось проблем. Знімки доволі яскраві, на них повно світла та руху. Як же самому дійти до подібного? Тут, дорогі панове, потрібно почати з самих низів і перш, ніж перейти до самого процесу навчання давайте проаналізуємо, для чого вам треба займатися нічною зйомкою:

• **Фотографії у темну пору дня змушують думати.** Спробуйте клацнути парочку фото в «зеленому» режимі і ви побачите, яка кака вийде. Це повинно наштотхнути вас на бажання досягнути мети «мануальним» способом, шукати методів, як це зробити.

• **Гра світла.** Процес фотографії походить від слів «світлом пишу», з грецької (фото + графо). Саме вночі місто наче оживає, туди-

сюди сновигають фари машин, ніжно світять ліхтарі вулиць, а якщо випадає Різдво чи Гелловін – то гірлянди створять неповторну атмосферу для ваших знімків.

• **Фотографії вночі доволі висококонтрастні,** тому ніколи не завадить мати парочку у своєму портфоліо.

Тепер давайте почнемо з азів, що вам потрібно для зйомки вночі:

1 Трипод (тринога). Більшість знімків вночі робляться на високій витримці. Якщо порухати камеру хоч ледь-ледь, поки вона ловить світло на матрицю – все, «шевелинка». Тому попідкуйтесь про те, щоб у вас був хороший трипод (він служитиме для багатьох цілей, не тільки для нічних фотографій);

2 Ліхтарик (можна кольорові лед-ліхтарики). Так-так, звичайний кишеньковий ліхтарик, який можна використати як пензель

pixabay.com

під час того, як камера буде ловити світло. Портрети у темній студії з використанням всього-на-всього ліхтарика просто вражають. Ви зможете «малювати» ним на великій витримці, а з допомогою кольорових лед-ліхтариків ви зможете знімати цілі анімації.

3 Пульт дистанційного керування для камери. Потрібен в тому випадку, щоби унеможливити будь-яку вібрацію камери під час довгої витримки.

Що потрібно контролювати під час нічної зйомки:

1 Діафрагму. Як під час денної, так під час нічної зйомки діафрагма відповідає за

апертуру на об'єктиві. Чим вона буде більша, тим більше світла пропускатиметься і тим менше часу буде потрібно камері на те, щоби зібрати достатнє освітлення для знімка. У результаті це зменшує глибину поля. Нові об'єктиви з великою діафрагмою, мабуть, найдорожчі із всього, що вам буде потрібно в будь-якій фотографії. Проте навіть середньостатистична лінза вкупі з триногою може показати себе з кращої сторони.

2 ISO, або чутливість матриці. Якщо ви займаєтесь репортажними фото, то режим вище 800 може бути вам корисним. Однак будьте готові до іскристості та шуму на знімках.

Церква Св. Андрія. Львів

автор: Bdjola #1084; робота: #3228

3 Витримка. Ваш головний друг під час нічної зйомки. За допомогою великої витримки можна зі звичайного фото зробити шедевр. В кінці я наведу декілька прикладів, де саме і як саме потрібно застосовувати ці характеристики.

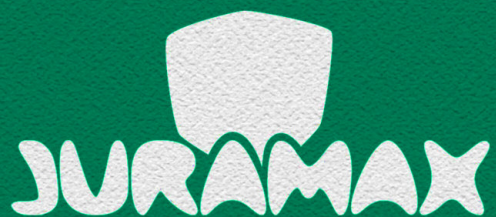
4 Баланс білого. Спробуйте побавитись з ним під час зйомки. Той чи інший режим може виявитись більш відповідним в певних ситуаціях.

Приклади, де можна застосувати нічну зйомку:

- Колесо огляду в парку розваг із параметрами 4с. на f6.8 з мінімальним ISO.
 - Нічні зірки на фоні високого дерева при 180хв, f4, мінімальне ISO, фокус в безкінечність.
 - Сліди автомобільних фар на 13с., f22, мінімальне ISO.
 - Рисунок ліхтариком на 20с., f4, ISO100. Замість ліхтарика може бути бенгальський вогник.
 - Морський пейзаж, коли сонце зайшло за горизонт при 10с., f4, ISO400.
- Надіюся, тепер ви вийдете на нічне полювання з натхненням і порадуете своїх близьких і рідних парочкою чудових фото та неодмінно збагатите своє портфоліо! ■

На що НЕ потрібно звертати увагу:

- **Експозамір** на камері. В умовах низького освітлення і високого контрасту між темними та світлими ділянками ваш фотоапарат раз у раз буде допускати помилок.
- **Автофокус.** Те саме, що вище – автофокус працює добре тоді, коли є достатньо світла. В нічній зйомці краще покладатися на власні руки. ■

www.juramax.com